

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

X. Hatto I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

guem à suo proposito hunc Archipræsulem dimoventia. Argumento probatissimæ virtutis erat etiam Carolus Crassus postea Imperator, cum juvenis adhuc à dæmone arreptus tristissimum in modum est divexatus, nec alio adversus orci mala adhibito remedio, quàm solius Lindberti precibus liberatus. Idem Carolus successu temporis ob varia rerum capita, communi totius Imperij calculo exauthoratus, inter homines ferè neminem, nisi solum Lindbertum habuit solatorem reliquum, qui plenus meritis an. 889. diem obiit suum publica populi voce inter Beatos jam tum relatus. Sedit Moguntiaë annis 26. sub Pontificibus sex, nimirum Nicolao I. Hadriano II. Joanne VIII. Mariano I. Hadriano III. & Stephano VI. *Vide Reginonem, Annales Pitheanos, &c.*

IX. SVNDEROLDVS.

Sunderoldus ex Principe Monasterio Fuldensi in Moguntiaë Ecclesiam evocatus, trium annorum compendio absolvit partem vitæ reliquam: Normannis enim barbaris in Germaniam irrumpentibus, & ad Mosam fluvium maximè clades inferentibus, cecidit inter Christianos Duces Dux ipse & gregarius miles Archiepiscopus, qui accensus zelo Apostolico pro re Orthodoxa pugnavit, more Martyrum occisus ab hostibus Christo infensissimis: Unde inter Martyres Archipræsulem hunc à literis & virtutibus laudatissimum apertè numerarunt *Sigbertus & Trithemius.*

X. HATTO I.

Hatto aliis otto dictus, obscuro genere (*an in Suevia, an alibi incertum*) natus, naturæ tamen dotibus clarissimis instructus, in *Augia divite & Monasterio elvacensi Præsul,* multis præclaris inclaruit facinoribus, reprehensus ob id demum maximè, quòd claram nominis sui suorùmque famam solis aut syderis instar ful-

gens

gentem iniquissimo facinore veluti densissima nube aut eclipfi ob-
 scuraverit. Rei seriem pictores depinxerunt & authores descri-
 pserunt *Marianus Scotus, Lambertus & Otto Frisingensis*, cujus ultimi verba re-
 ferre lubet, ne quid demptum, aut additum videatur à novo cala-
 mo. Circa annum 907. *Albertus nobilissimus Francorum Comes, Ottonis Saxonum Du-*
cis ex filia nepos Conradum, qui à quibusdam Ludovici Regis frater fuisse creditur, occidit.
Ob ea Rex prædictum Heroa in castro Babenberg, ubi nunc nobilis Episcopatus cernitur fun-
datus bello petiit. Cùmque viribus se proficere posse non videret, Hattonis Moguntina
archiepiscopi consilio ad dolum se contulit. Itaque ut non solum in Regum gestis inventi-
tur, sed etiam in vulgari traditione in compitiis & curiis hæctenus auditur, præfatus Hatto
Albertum in castro suo Babenberg adiit, eumque Dei pietatis obtentu, de gratia Regis adi-
piscenda convenit. Ille devotè monitis ejus obtemperans, humiliter conductum de personæ
proprie incolunitate petiit. At ne multis morer, interposita Sacerdotis præfati fide iter
carpunt. Vix castro exierant, jam proximè vico, qui Theurstatt dicitur, appropinquabant,
& Episcopus, grave, inquit, erit nobis Jejunium sustinere: si placet, antequam Regi præ-
sentemur, ad prandium divertamus. Tum ille, simplices aures more antiquorum habens,
dolumque minimè præfatiens, gratanter eum ad prandendum in castro, unde digressi fue-
rant, reduxit. At postquam refecti sunt, ad curiam veniunt: in causa princeps ponitur,
ac tanquam reus Majestatis, capite plectendus adjudicatur. Monet ille Episcopum de fide
data; quam è contra ille se bene in hoc, quod sanum & incolumem eum in castrum redu-
xerit, servasse respondit. Sic præfatus Albertus capite plectitur possessionesque ejus, è qui-
bis postmodum Babenbergensis Ecclesia locupletata dicitur, in fiscum redactæ sunt. Ju-
dicent de hoc sacerdotis factò alij (nimirum excusant varij variè) quod velint, & tan-
quam pro regni utilitate commissum tueantur: ego omnino nullius emolumentum gratiâ non
solum quemlibet Christianum fraude circumvenire, sed etiam in corde in causa capitali lo-
qui non debuisse arbitror Episcopum. De mortis genere post varias om-
nino Historicorum relationes hodie non satis constat: sunt enim
qui fulmine percussum, alij in prælio cæsum, alij demum mœrore
confectum dicunt. Annis 21. veriùs instar militis egisse, quàm
Episcoporum more vixisse dicunt, dum federunt Pontifices For-
mosus, Stephanus XII. Romanus, Theodorus II. Joannes IX. Be-
neditus IV. Leo V. & Sergius III.